

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. 046184/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2020, č. j. MUKOLIN/OD 16268/20-holy (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit porušením § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že se jako řidič motorového vozidla tovární značky Š., registrační značky X, dne 30. 11. 2019 v 02:05 hodin v obci Kolín v ulici Benešova na výjezdu z čerpací stanice na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, a tím, že u sebe v době řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

neměl řidičský průkaz. Za spáchané přestupky byla žalobci v souladu s § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvanácti měsíců. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
4. Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalovaný ponechal na soudu, zda ve věci ústní jednání nařídí, což soud vyhodnotil jako souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud proto ve věci jednání nenařizoval.

Podstatný obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgány měly za prokázané, že dne 30. 11. 2019 kolem 02:00 h – 02:05 h řídil žalobce na pozemní komunikaci v ulici Benešova v Kolíně osobní automobil tovární značky Š. O., registrační značky X. Na výjezdu z čerpací stanice Benzina ve jmenované ulici byl následně zastaven hlídkou Policie České republiky, která jej vyzvala mj. k předložení řidičského průkazu a k podrobení se orientační dechové zkoušce. Řidičský průkaz žalobce nepředložil a podstoupit dechovou zkoušku za účelem zjištění, zda nebyl v době řízení ovlivněn alkoholem, odmítl. Posléze žalobce odmítl rovněž podstoupení odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu podle zvláštního právního předpisu.
6. Dne 6. 12. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně příslušným policejním orgánem oznámeno podezření ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu. Dne 11. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž uznal žalobce ze spáchání přestupků dle citovaných ustanovení vinným. Proti tomuto příkazu však žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odpor. Tím došlo v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupcích pokračoval. Ve věci bylo následně na den 11. 12. 2019 nařízeno ústní jednání, kterého se však žalobce ani jeho zástupce nezúčastnil. Téhož dne správní orgán I. stupně provedl výslech policistů P. Z. a M. V., kteří dne 30. 11. 2019 žalobce kontrolovali. Oba svědci shodně uvedli, že nemají pochyb o tom, že řidičem vozidla, kterému v inkriminovaný čas na inkriminovaném místě dali faktický pokyn k zastavení, byl žalobce, a nikoliv jeho spolujezdec, jak žalobce v průběhu kontroly od jistého momentu začal tvrdit. Byl to totiž žalobce, kdo po zastavení vozidla vystoupil z místa řidiče. Oba svědci vyloučili, že by se

předtím, než žalobce z místa řidiče vystoupil, žalobce se svým spolujezdcem na svých místech v autě záměrně vyměnili. Žalobce odmítl podstoupit dechovou zkoušku a následně i provedení odborného lékařského vyšetření, ačkoliv byl poučen o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobce odmítl rovněž podepsat oznámení o přestupku, jakož i poučení o právech a povinnostech v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku. Oba svědci shodně uvedli též to, že se s řidičem osobně neznají.

7. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 2. 2020 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že vozidlo řídil právě žalobce, nikoliv jeho spolujezdec. S ohledem na to správní orgán I. stupně rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce spočívajícími jednak v tom, že nebylo postaveno najisto, kdo byl skutečným řidičem vozidla, jednak v tom, že správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil naplnění tzv. materiálního znaku přestupku. Námitky žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné, a protože dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při rozhodování postupoval v souladu s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. V žalobním bodu označeném písmenem a) a nadepsaném „*Pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce*“ žalobce nejprve uvádí, že pochybuje o své vině, „*a to v celém rozsahu napadeného rozhodnutí, tak jak v něm byl uznán vinným z předmětného přestupku.*“ Žalobce je názoru, že příslušný policejní orgán i správní orgány, které ve věci rozhodovaly, jednoznačně pochybily. K tomu žalobce uvádí, že „*[s]právní orgány naprosto nevyloučily možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů, kdy obviněný zasahující policisty zná a není tedy možné vyloučit stav, kdy známost policistů a obviněného může vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.*“ Taková situace nebyla jakkoliv přezkoumatelně vyloučena.“ Z popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek. V rámci svědeckých výpovědí sice zaznělo, že žalobci mělo být sděleno, čeho se dopouští; toto ústní sdělení však dle žalobce bylo poučení nedostatečné právě s ohledem na pochybnosti o nezaujatosti svědků. Žalobce měl být poučen dostatečným způsobem tak „*aby mohl posoudit svoji situaci a případně se ani nedopustil protiprávního jednání.*“
10. V žalobním bodu označeném písmenem b) a nazvaném jako „*Neprokázaní materiálních znaků přestupku*“ žalobce namítá, stejně jako namítl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobce naplnil materiální znaky přestupku. Žalobce je názoru, že v jeho jednání nelze spatřovat závažné porušení veřejného zájmu, jak dovodil žalovaný, neboť ovlivnění alkoholem či jakoukoliv jinou návykovou látkou nebylo v jeho případě prokázáno. Žalobce nebyl dle svého názoru v pozici, „*kdy by postup policie byl nucen strpět.*“
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že videozáznam pořízený bezpečnostní kamerou čerpací stanice dokazuje, že řidičem vozidla byl skutečně žalobce, nikoliv jeho spolujezdec. K námitce směřující k osobám zasahujícím policistů žalovaný uvedl, že pochybnost o jejich nezaujatosti nemůže zavdat pouhá skutečnost, že tito prováděli oprávněný zákrok;

žalobce neuvedl žádné konkrétní přezkoumatelné tvrzení o nevěrohodnosti tvrzení policistů. Žalovaný dále soudu navrhl provést důkaz výsledkem členů zasahující hlídky Policie České republiky a videozáznamy založenými ve správním spise.

12. K druhému z žalobcem uplatněných žalobních bodů žalovaný uvedl, že se s otázkou materiální stránky přestupku v napadeném rozhodnutí vypořádal. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že ve většině případů postačí formální naplnění znaků přestupku, aby byly současně naplněny rovněž znaky materiální.

Posouzení žalobních bodů

Pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce

13. Žalobce v žalobě předně tvrdí, že se se zasahujícími policisty, kteří ve věci vypovídali jako svědci, osobně zná a že správní orgány pochybily, pokud „naprosto nevyloučily“ možnost jejich podjatosti. S ohledem na to žalobce zpochybňuje prokázání své viny. Faktem je to, že se správní orgány možností podjatosti svědků vůbec nezabývaly, neměli k tomu však ani žádný rozumný důvod. Námitku tohoto typu žalobce v průběhu řízení o jím spáchaných přestupcích vůbec neuplatnil. Od samého počátku sice argumentoval tím, že vozidlo, které bylo hlídkou Policie České republiky zastaveno, neřídil on, ale o možné podjatosti členů této hlídky a o tom, že se s dotyčnými policisty zná, se žalobce poprvé zmínil až v žalobě. Pokud byl však žalobce přesvědčen o tom, že jsou zasahující policisté vůči jeho osobě podjatí, měl možnost uplatnit námitku podjatosti či konkrétní námitkou týkající se svědeckých výpovědí těchto policistů zpochybnit podklady napadeného rozhodnutí. To žalobce neučinil a správní orgány tak neměly povinnost takového případné okolnosti za žalobce *ex officio* spekulativně domýšlet. Žalobce sice měl právo zůstat v průběhu řízení před správními orgány pasivní a námitku vznést poprvé až v řízení před soudem, soud však konstatuje, že žalobcovu námitku shledává neurčitou a zcela nepodloženou jakýmikoliv důkazními návrhy, které by mohly alespoň potenciálně vzbudit pochybnost o podjatosti policistů či vyvrátit zjištění vyplývající ze správního spisu.
14. Vyhledávat konkrétní vady přestupkového řízení či zjišťovat za žalobce důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže ani soud, stejně jako není povolán ani k tomu, aby za žalobce, který v obecné rovině tvrdí pouze „známost policistů a obviněného“, aniž by svá tvrzení podepřel konkrétním argumentem či důkazním návrhem, dále důvod podjatosti domýšlel. Soud navíc podotýká, že pouhá „známost“ policistů a obviněného ještě sama o sobě bez dalšího nemůže založit důvod podjatosti. Pokud tedy žalobce v žalobě pouze v obecné rovině, bez žádného konkrétního tvrzení a bez jakéhokoli důkazu vytýká správním orgánům, že „naprosto nevyloučily možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů“ a že nebyla jeho vina dostatečně prokázána, nemůže s touto neurčitou a zjevně zcela účelově uplatněnou námitkou před soudem obstát.
15. Obecně platí, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví dopravního policisty, jehož denním úkolem je pozorovat a hodnotit situaci v silničním provozu a který zpravidla nemá na výsledku správního řízení žádný osobní zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). I v projednávaném případě soud svědecké výpovědi zasahujících policistů provedené před správním orgánem I. stupně, kteří vykonávali svoji služební povinnost a kteří se dle svých slov s žalobcem osobně do doby předmětné kontroly neznali a viděli ho bezprostředně po zastavení vystupovat z místa řidiče vozidla, přičemž ho následně vyzvali

k dechové zkoušce a řádně ho poučili o následcích jejího odmítnutí, hodnotí jako věrohodné a souladné s ostatními důkazy provedenými v průběhu správního řízení (zejména protokoly a videozáznamy, resp. jejich přepisy, jejichž správnost ostatně žalobce nezpochybňuje). Správní orgány dle názoru soudu zjistily skutkový stav tak, že o něm nepanují důvodné pochybnosti. Z toho důvodu soud také dospěl k závěru, že návrhu žalovaného na provedení důkazů nevyhoví, neboť výpovědi svědků – zasahujících policistů, které provedl již správní orgán I. stupně a které jsou součástí správního spisu, považuje za dostatečné. Soud je toho názoru, že případný další výslech těchto svědků by nemohl do věci vnést nové světlo a vést soud k závěrům odlišným od závěrů uvedených výše, zvláště pak není-li ani navrhován ze strany žalobce, který jejich nestrannost zpochybňuje.

16. Stejně tak žalobce nemůže uspět ani s námitkou týkající se údajně nedostatečného poučení ze strany zasahujících policistů o důsledcích odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Oba policisté v rámci svých svědeckých výpovědí shodně uvedli, že žalobce byl o důsledcích svého jednání v průběhu kontroly spraven. Písemné poučení o důsledcích nepodrobení se lékařskému vyšetření, které je součástí správního spisu, žalobce odmítl podepsat. Je ostatně povinností žalobce jakožto řidiče znát předpisy upravující jeho povinnosti při provozu na pozemních komunikacích, z nichž povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření na přítomnost alkoholu a sankce vyplývající z odmítnutí takové výzvy vyplývají zcela jednoznačně (soud má navíc za to, že tyto znalosti jsou i součástí obecného laického právního vědomí). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, bod 25, vyslovil souhlas se závěrem, že: *„řízení auta je v dnešní době natolik běžnou a často nezbytnou činností, že i osobám podprůměrného rozumu má být dostupné, splňují-li podmínky podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy jsou-li dostatečně tělesně a duševně způsobilé k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládají řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích.“* (zvýrazněno soudem)
17. Rovněž uvádí-li žalobce, že z popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek, soud žalobci nemůže přisvědčit. Jde o neurčité a zcela vágní tvrzení žalobce bez uvedení konkrétních skutečností či označení důkazů. Soud však není povinen za žalobce jeho argumentaci doplňovat a sám zjišťovat konkrétní skutečnosti týkající se tohoto obecného tvrzení. Soud k tomuto naopak uvádí – rovněž jen v obecné rovině – že je názoru opačného, tedy že odpovědnost za spáchané přestupky správní orgány žalobci dostatečným způsobem prokázaly. Na tomto místě soud připomíná tezi formulovanou Nejvyšším správním soudem, totiž že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není úlohou soudu, aby za žalobce spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
18. Žalobní bod jako celek soud shledává nedůvodným.

Prokázání materiálních znaků přestupku

19. Žalobce má dále za to, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Tvrdí, že v jeho případě nebylo prokázáno, že by byl ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou. V jeho jednání tedy nelze spatřovat porušení veřejného zájmu. Z kontextu žalobní

námítka vyplývá, že žalobce rozporuje toliko naplnění materiálního znaku přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem.

20. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Níže se soud v posuzovaném případě zabývá toliko znakem materiálním, jímž se dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně zabýval.
21. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
22. Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.
23. V ustanovení § 20 odst. 2 věty druhé zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů se uvádí: „*Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*“ Vzhledem k tomu, že se žalobce odmítl lékařskému vyšetření ve zdravotnickém zařízení podrobit, hledělo se na něj v souladu s touto nevyvratitelnou právní domněnkou jako na osobu ovlivněnou alkoholem, popř. jinou návykovou látkou.
24. Řidič, který řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, se dopouští tzv. ohrožovacího přestupku [srov. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. A právě materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn *ipso facto* naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, uvedl, že „[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“ Obdobné závěry Nejvyšší správní soud učinil dále např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, v němž soud uvádí mj., že „v obecné

rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“

25. Pokud by žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, dopustil by se rovněž ohrožovacího deliktu. Není pochyb o tom, že schopnost bezpečného řízení vozidla pod vlivem alkoholu přinejmenším může být snížena. Takovým jednáním by byl na zdraví či životě ohrožen jakýkoliv jiný účastník silničního provozu či náhodní kolemjdoucí. Zvýšenému riziku poškození by byl vystaven i majetek (vozidla, budovy atp.) na trase. Skutečné ovlivnění žalobce (nad rámec výše zmiňované právní domněnky) alkoholem sice nebylo v řízení prokázáno ani vyvráceno, je tomu tak ale právě proto, že žalobce svým odmítnutím vyšetření takové prokázání či vyvrácení zmařil. Je evidentní, že je-li vozidlo provozováno na pozemních komunikacích, navíc v obci, kde alespoň potenciálně hrozí výskyt osob či věcí ohrožených případnou jízdou řidiče vždy, přičemž tento případný výskyt je zcela mimo sféru vlivu řidiče, je materiální stránka přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu naplněna již naplněním stránky formální, neboť odmítnutí vyšetření maří zájem na efektivní kontrole bezpečnosti silničního provozu a bránění tomu, aby se ho zúčastňovali alkoholem ovlivnění řidiči.
26. Soud dospěl k závěru, že s otázkou naplnění materiálního znaku přestupku se žalovaný vypořádal dostatečným způsobem, když v napadeném rozhodnutí odkázal na shora připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 45 a když současně uvedl, že v daném případě byl materiální znak přestupku naplněn bez jakýchkoliv pochybností. Dle žalovaného nelze souhlasit s argumentací žalobce, že nikoho svým jednáním neohrozil. Žalovaný tedy zjevně dovodil, že posuzované jednání žalobce nebylo bagatelní a že nenastaly takové okolnosti, které by vedly k závěru, že jednání žalobce porušovalo nebo ohrožovalo zájem společnosti pouze v nepatrné míře, s čímž se soud z výše uvedených důvodů naprosto ztotožňuje.
27. Žalobní bod tedy soud shledává nedůvodným. Žalovaným navrhouvanou účastnickou výpověď žalobce soud neprovedl pro nadbytečnost, nezjišťoval tedy ani to, zda s ní žalobce souhlasí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce